

ROMÂNIA
TRIBUNALUL TIMIȘ

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

Dosar nr. 3888/30/2016

SENTINȚA CIVILĂ NR. 1629/PI

Ședința publică din data de 16 noiembrie 2018

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: BEATRICE-MIHAELA IVANCU

Grefier: NICOLAE-LUCIAN BURUZAN

Pe rol se află soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulate de reclamanta SC

SRL, în contradictoriu cu pârâtele ANAF-DGRFP TIMISOARA - ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE TIMIȘ - ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCALĂ, și ANAF - DIRECTIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE TIMISOARA - SERVICIUL DE SOLUȚIONARE A CONTESTATIILOR 2, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică, nici la prima strigare, nici la a doua strigare a cauzei, părțile nu au răspuns.

Data fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei, de către grefier, care învederează că mersul dezbaterilor și concluziile pe fond au fost consemnate în încheierea de ședință din 4 octombrie 2018, când instanța, din lipsă de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea pentru 18 octombrie 2018, respectiv pentru 1 noiembrie 2018, respectiv pentru astăzi, 16 noiembrie 2018.

INSTANȚA,

În deliberare, constată următoarele:

Prin acțiunea civilă înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, sub nr. 3888/30/2016, la data de 23 mai 2016, reclamanta SC

SRL a chemat în judecată pârâtele ANAF-DGRFP Timișoara – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș – Activitatea de Inspecție Fiscală și ANAF – DGRFP Timișoara – Serviciul de Soluționare a Contestărilor 2, solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză, să dispună în temeiul art. 218 din Codul de procedură fiscală (art. 281 din Codul de procedură fiscală în vigoare), în contradictoriu cu Administrația Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Serviciul de Soluționare a Contestărilor 2, cu sediul în Timișoara, str. Gheorghe Lazăr nr. 9B, județ Timiș; Administrația Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, AJFP Timiș - Activitatea de Inspecție Fiscală, cu sediul în Timișoara, str. Gheorghe Lazăr nr. 9B, județ Timiș; prin care solicită anularea următoarelor acte administrative fiscale: Decizia nr. 16.05.2016 emisă de pârâtă ca urmare a soluționării contestație formulată de către reclamantă și, pe cale de consecință, anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-TM /11.09.2015; anularea Raportului de inspecție fiscală nr. F-TM /11.09.2015 și a anexelor aferente, precum și a tuturor actelor întocmite de organele de control pe perioada inspecției fiscale, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, s-a arătat că, în fapt, în perioada 2015 reclamanta a fost subiectul unei inspecții fiscale efectuată de către organele de inspecție fiscală din cadrul ANAF-Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș, IF-SIFPJ3, în urma căreia au fost emise următoarele acte: Decizia de impunere

privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. F-TM 11.09.2015 (anexa 1), Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 (anexa 2) și Raportul de inspecție Fiscală nr. F-TM /11.09.2015 (anexa 3).

Perioada supusă inspecției fiscale este cuprinsă între data de (), inspecția fiscală având loc întrucât reclamanta a solicitat rambursarea soldului sumei negative de lei pentru perioada

În speță, în urma efectuării inspecției fiscale, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina reclamantei obligații suplimentare de plată privind taxa pe valoare adăugată.

Împotriva actelor fiscale susmenționate, reclamanta a formulat contestație (anexa 4) care a fost respinsă de către organele de soluționare a contestației prin Decizia nr. 16.05.2016 (anexa 5).

În cele ce urmează voi analiza motivele pentru care se impune anularea deciziei de soluționare a contestației și pe cale de consecință a deciziei de impunere și a actelor fiscale contestate.

Cu privire la suma de lei reprezentând TVA dedusă aferentă serviciilor de intermediere conform contractului încheiat cu SC SRL.

Organele de inspecție fiscală au stabilit că nu sunt îndeplinite condițiile pentru a beneficia de rambursarea taxei pe valoare adăugată aferentă contractului de intermediere încheiat de către reclamantă cu SC SRL arătând că prestația intermediarului nu a fost efectuată întrucât nu a fost încheiat niciun contract cu vreunul din intermediarii prezentați de către respectiva societate și că nu am prezentat documente din care să rezulte intenția de a desfășura în viitor o activitate economică care dă naștere la operațiuni taxabile.

Organele de soluționare a contestației formulate nu au ținut cont de cele învederate de către mine, menținând concluziile din actele fiscale contestate, fără a argumenta care este motivul pentru care au procedat astfel, limitându-se numai a relua argumentele din raportul de inspecție fiscală.

Contrar celor susținute de către organele de inspecție fiscală, reclamanta a făcut dovada îndeplinirii condițiilor pentru a putea beneficia de rambursarea taxei în discuție.

Astfel, după cum s-a reținut și în raportul de inspecție fiscală întocmit, reclamanta a încheiat cu SC SRL un contract de intermediere pentru identificarea unor potențiali parteneri pentru dezvoltarea sau ajustarea proiectului imobiliar din Timișoara, str. Laurențiu Nicoară, nr. 15. Obiectul contractului respectiv vizează și intermedierea relației între reclamantă și Agenția Națională pentru Locuință, fapt menționat la pagina 9 din raportul întocmit dar care nu a mai fost reținut în considerentele pentru care s-a considerat ca nu îndeplinesc condițiile pentru rambursarea taxei pe valoare adăugată.

În cadrul deciziei de soluționare a contestației, se reține faptul că obiectul contractului susmenționat îl constituie și intermedierea relației între reclamantă și Agenția Națională pentru Locuință. Cu toate acestea, se consideră că nefiind încheiat niciun contract sau un tip de cooperare economică, nu se pot reține alegațiile reclamantei.

Organele de inspecție fiscală nu arată care este temeiul legal în baza căruia nu au luat în considerare înscrisul - Adresa emisă de către Oficiul Regional pentru Locuințe Vest Timișoara din cadrul Agenției Naționale pentru Locuințe înregistrată sub nr. 05.08.2015 din care rezultă următoarele aspecte, foarte importante privind îndeplinirea obligațiilor și efectuarea prestațiilor de către intermediar în favoarea reclamantei; în prezent, reclamanta este proprietara unui teren în municipiul Timișoara vizat de către ANL în vederea asocierii pentru dezvoltarea unui ansamblu de locuințe colective prin Programul De Credit Ipotecar conform Legii nr. 152/1998

Prin înscrisul respectiv, ANL confirmă faptul - dovedit de altfel de către reclamantă, prin documentele justificative puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală - că sunt printre cei 6 operatori cu care instituția respectivă colaborează pentru dezvoltarea ansamblurilor de locuințe în municipiul Timișoara.

Or, în aceste circumstanțe, sunt îndeplinite condițiile pentru ca reclamanta să beneficieze de rambursarea taxei pe valoare adăugată aferentă facturilor emise de către SC KFR Development SRL pentru intermedierea relațiilor între reclamantă și ANL, fiind în mod evident servicii prestate în favoarea sa și în îndeplinirea obligațiilor contractuale asumate.

Pe de altă parte, colaborarea cu ANL presupune asocierea în vederea realizării unor ansambluri rezidențiale care să fie ulterior înstrăinate pentru o sumă de bani persoanelor eligibile prin programul respectiv, fapt care denotă intenția reclamantei de a desfășura în viitor o activitate economică care dă naștere la operațiuni taxabile.

În acest sens, reclamanta a depus la dosarul cauzei Adresa nr. /26.02.2016 emisă de către Agenția Națională pentru Locuințe, Oficiul Regional pentru Locuințe Vest Timișoara (anexa 6), care face dovada existenței și continuării colaborării cu ANL.

Față de cele arătate mai sus, reclamanta solicită admiterea contestației cu privire la suma susmenționată, fiind îndeplinite prevederile legale în materie, respectiv ale art. 145 și urm. din Codul Fiscal.

Cu privire la suma de lei cu titlu de taxă pe valoare adăugată pentru care s-a dispus măsura ajustării TVA pentru care i s-a recunoscut dreptul de rambursare în anul 2012.

După cum se poate observa în actele întocmite, organele de inspecție fiscală au ajustat TVA dedusă, aferentă proiectului imobiliar pe care îl are în derulare întrucât au constatat faptul că autorizația de construire a expirat la 15.02.2015 și că nu aș fi putut face dovada unor motive independente care să fi dus la sistarea investiției.

În primul rând, reclamanta arată faptul că prin Raportul de Inspecție fiscală înregistrat sub nr. F-TM 1 /19.03.2012, a beneficiat de rambursare TVA în cuantum de lei aferentă proiectului imobiliar în discuție.

În aceste condiții, devin aplicabile prevederile art. 105 Cod de procedură fiscală, coroborate cu prevederile art. 105 Cod de procedură fiscală: "(3) Inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării."

Art. 105

Reguli privind reverificarea

"(1) Prin excepție de la prevederile art. 105 alin. (3), conducătorul inspecției fiscale poate decide reverificarea unei anumite perioade.

(2) Prin reverificare se înțelege inspecția fiscală efectuată ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor, care influențează rezultatele acestora.

(3) Prin date suplimentare se înțelege informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor controale încrucișate, inopinate ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice ori obținute în orice mod de organele de inspecție, de natură să modifice rezultatele inspecției fiscale anterioare.

(4) La începerea acțiunii de reverificare, organul de inspecție fiscală este obligat să comunice contribuabilului decizia de reverificare, care poate fi contestată în condițiile prezentului cod. Dispozițiile referitoare la conținutul și comunicarea avizului de inspecție sunt aplicabile în mod corespunzător și la deciziei de reverificare."

Față de prevederile legale susmenționate, reclamanta înțelege să invoce prematuritatea măsurii luate de către organele de inspecție fiscală și să solicite anularea actelor fiscale administrative emise cu privire la acest aspect întrucât în prezenta speță nu a fost îndeplinită procedura de comunicare a deciziei de reverificare a taxei pe valoare adăugată pentru perioada care a făcut obiectul inspecției fiscale pentru care s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală F-TM /19.03.2012.

Organele de soluționare a contestației au arătat că în speța de față nu este obligatorie emiterea unei decizii de reverificare întrucât este vorba despre ajustarea taxei pe valoare adăugată, nefiind aplicabile prevederile legale susmenționate.

Contrar alegațiilor organelor de soluționare a contestației, cauza se află în situația de excepție în care este necesară emiterea unei decizii de reverificare, organele de inspecție fiscală reverificând obligațiile fiscale care au fost stabilite și verificate prin Raportul de Inspecție fiscală înregistrat sub nr. F-TM /19.03.2012, dată la care a beneficiat de rambursare TVA în cuantum de lei aferentă proiectului imobiliar în discuție.

În al doilea rând, arăt faptul că în prezenta speță, nu este îndeplinită condiția legală pentru a putea pune în discuție ajustarea taxei pe valoare adăugată pentru că lipsește elementul principal, respectiv alocarea ulterioară de către mine a bunului pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere.

Reclamanta nu a întreprins operațiuni în alte scopuri decât în folosul operațiunilor taxabile. În situația de fapt, trebuie să se țină cont și de următorul aspect: sistarea proiectului imobiliar a fost generată de lipsa de lichidități care s-a datorat unor factori externi - criza imobiliară care se menține la nivelul societăților de profil datorată vânzărilor la un nivel scăzut al bunurilor imobiliare și lipsei de investitori în domeniu. Or, aceste fapte sunt notorii, dovada unui fapt notoriu nefiind necesar să fie administrată. Elementele justificative în acest sens se regăsesc în însăși activitatea societății care este în scădere și pe piața de profil.

Prin demersurile efectuate, reclamanta nu a schimbat regimul de deductibilitate privind taxa pe valoare adăugată, bunurile în discuție nefiind utilizate în operațiuni care nu dau dreptul de deducere.

După cum a arătat și la punctul 2 din prezenta acțiune și a dovedit cu înscrisuri emanând de la instituția în discuție, în prezent, reclamanta este proprietara unui teren în municipiul Timișoara vizat de către ANL în vederea asocierii pentru dezvoltarea unui ansamblu de locuințe colective prin Programul De Credit Ipotecar conform Legii nr. 152/1998, în aceste condiții, este evident că bunurile în discuție vor fi utilizate în cadrul unor operațiuni care dau dreptul la deducere.

În aceste condiții, reclamanta solicită anularea actelor fiscale cu privire la acest aspect.

Cu privire la restul sumelor pentru care organele de inspecție fiscală au constatat că reclamanta nu îndeplinește condițiile legale pentru a beneficia de rambursare.

Reclamanta arată faptul că îndeplinește condițiile legale pentru a beneficia de rambursare, fiind respectate prevederile legale în materie, fiind vorba despre achiziții în folosul operațiunilor societății.

Temeiul de drept pentru cele menționate mai sus, valabil în ceea ce privește toate aspectele înveredate mai sus este următorul: Raportarea dreptului reclamantei, de deducere a taxei pe valoarea adăugată la prevederile dreptului național în cazul de față, reclamanta îndeplinește toate condițiile pentru deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată, așa cum sunt ele stipulate de art. 145 și urm, din Codul fiscal.

Reclamanta îndeplinește cele două condiții necesare stabilite prin articolele susmenționate, respectiv: taxa pe valoarea adăugată este aferentă unei achiziții, fiind aferentă unor servicii prestate mie de către o altă entitate juridică; serviciile prestate au fost utilizate în scopul realizării unor operațiuni taxabile, și anume în scopul desfășurării activității-mele comerciale, serviciile de intermediere și achizițiile de alte servicii și bunuri vizând activitatea societății.

Astfel, reclamanta deține pentru întreaga sumă în discuție facturi care cuprind toate informațiile prevăzute la art. 155 din Codul fiscal. Acest aspect este recunoscut de organul de control care nu a contestat existența facturilor susmenționate sau lipsa vreunor informații solicitate în mod expres prin prevederile legale în materie fiscală.

O primă condiție impusă de prevederile legale în materie de TVA este îndeplinită.

În ceea ce privește scopul pentru care au fost prestate serviciile în discuție, este evident că se circumscrie condiției impuse de către prevederile legale în materie, serviciile fiind solicitate în

folosul operațiunilor taxabile, respectiv pentru a obține consultanță cu privire la activitatea comercială desfășurată de către reclamantă și de a obține acorduri de asociere, contracte sau orice alte forme juridice prin care societatea reclamantă să obțină venituri.

Pe cale de consecință, și această a doua condiție impusă de lege este îndeplinită de către reclamantă.

Reclamanta subliniază faptul că organul de control nu a luat în considerare documentele pe care le-a pus la dispoziție, respectiv contractul încheiat cu furnizorul de servicii și anexele la facturile susmenționate în care se detaliază serviciile prestate și orele facturate, anexate cererii de chemare în judecată.

Raportarea dreptului reclamantei de deducere a taxei pe valoarea adăugată la prevederile dreptului comunitar.

Directiva 2006/112/CE - Articolul 178, lit. a) prevede că: „Pentru exercitarea dreptului de deducere, o persoană impozabilă este necesar să îndeplinească următoarele condiții:

(a) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (a), în ceea ce privește livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, aceasta are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu articolele 220-236 și cu articolele 238, 239 și 240”.

În speță, condițiile prevăzute de Directiva 2006/112/CE sunt îndeplinite, reclamanta a prezentat facturile solicitate expres în lege. Organele fiscale competente nu au contestat acest aspect.

Pe cale de consecință, singurele documente justificative cerute sunt facturile de achiziție, care să cuprindă toate elementele prevăzute în prevederile legale menționate.

După cum se poate observa din cele menționate mai sus, decizia organului fiscal în această chestiune este lipsită de bază legală. Reclamanta îndeplinește toate condițiile pentru deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată, așa cum sunt ele stipulate de prevederile interne și comunitare susmenționate.

Reclamanta nu are obligația de a depune alte documente justificative. Menționează faptul că reclamanta a pus la dispoziția organelor de inspecție fiscală și alte documente justificative cu privire la aspectele arătate mai sus, respectiv contracte, documente emise de către instituții prin care se confirmă activitatea desfășurată, etc.

Cu privire la cele arătate mai sus, înțelege să invoce și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, care a arătat în mai multe rânduri că principiul neutralității fiscale impune ca deducerea TVA-ului aferent intrărilor să fie acordată dacă cerințele de fond sunt îndeplinite, chiar dacă anumite cerințe de formă au fost omise de persoanele impozabile (Hotărârea din 8 mai 2008, Ecotrade, C-95/07 și C-96/07, Rep., p. 1-3457, punctul 63, Hotărârea din 21.06.2012 Mahageben KFT și Peter David C-80/11, C-142/11).

Îndeplinirea cumulativă a celor două condiții susmenționate determină automat, în baza legii, deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată în discuție. Mai mult, elementul necesar dar și suficient pentru ca reclamanta să poată să își deducă TVA este prezentarea unei facturi emise în conformitate cu prevederile art. 155 Cod Fiscal, condiție îndeplinită de către reclamantă și necontestată de către organele fiscale.

5. Cu privire la taxa pe valoare adăugată colectată, reclamanta înțelege să conteste cele reținute de către organele fiscale întrucât a îndeplinit și a respectat normele legale în materie de înregistrare a taxei în discuție, fapt care reiese din anexele raportului de inspecție fiscală.

Reclamanta și-a îndeplinit obligațiile de declarare a taxelor în conformitate cu modul în care a aplicat normele legale în materie raportat la operațiunile desfășurate de către societate. Organele fiscale au considerat că ar fi trebuit să am un comportament fiscal diferit, fapt care atrage după sine și modificarea modalității de declarare a obligațiilor în discuție și de completarea a declarațiilor aferente.

În aceste condiții, solicit admiterea prezentei acțiuni astfel cum a fost formulată.

În drept, reclamanta invocă art. 218 din Codul de procedură fiscală O.G. 92/2003 republicată, art. 14 din Legea nr. 554/2004 precum și celelalte dispoziții legale și principii de drept arătate în cuprinsul cererii.

În probațiune, reclamanta solicită administrarea următoarelor probe: proba cu înscrisuri, sens în care anexează în copie următoarele înscrisuri: Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. F-TM /11.09.2015 (anexa 1), Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 (anexa 2), Raportul de inspecție Fiscală nr. F-TM 4 /11.09.2015 (anexa 3), Contestația formulată de către reclamantă împotriva actelor fiscale emise în sarcina sa (anexa 4), Decizia nr. /16.05.2016 prin care s-a soluționat contestația formulată de către reclamantă (anexa 5), Adresa nr. /26.02.2016 emisă de către Agenția Națională pentru Locuințe, Oficiul Regional pentru Locuințe Vest Timișoara (anexa 6), obligarea părților să depună la dosarul cauzei toate documentele care au stat la baza emiterii actelor administrative fiscale contestate (dosarul administrativ), Expertiză în specialitatea Contabilitate - Fiscalitate prin care să stabilească expertul judiciar desemnat în cauză dacă pentru înregistrările pe care le-a efectuat în contabilitate reclamanta, pentru operațiunile contabile efectuate a avut la bază documente justificative și a îndeplinit condițiile legale în materie, obiectivele urmând să le dezvolte ulterior formulării apărărilor de către intimat și depunerii actelor solicitate mai sus.

De asemenea, reclamanta solicită administrarea probei cu martori, a probei cu cercetarea la fața locului, precum și a oricăror alte probe care se dovedesc necesare și utile cauzei pe parcursul desfășurării procesului.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei la 7 iulie 2016, pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara a solicitat instanței să dispună:

1.) *în principal*, să îi pună în vedere reclamantei să își precizeze acțiunea în ceea ce privește cadrul procesual, având în vedere că actele administrativ fiscale atacate au fost emise de A.J.F.P. Timiș și D.G.R.F.P. Timișoara, nefiind emis niciun act de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, chemată în judecată de către reclamantă prin acțiunea formulată;

2.) în situația în care reclamanta nu își va preciza acțiunea sub aspectul cadrului procesual, să dispună citarea A.N.A.F., cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sector 5, pârâtă în cauză, urmând ca în funcție de emiterea mandatului în favoarea D.G.R.F.P. Timișoara în vederea reprezentării A.N.A.F. pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara să invoce excepția lipsei calității procesuale pasive a A.N.A.F.;

3.) referitor la petitul nr. 3 din acțiune vizând anularea R.I.F. nr. F-TM /11.09.2015 și a anexelor aferente acestuia, **respingerea acestuia ca inadmisibil;**

4.) de asemenea, referitor la petitul nr. 3 din cerere privind anularea **"tuturor actelor întocmite de organele de control pe perioada inspecției fiscale"**, să îi pună în vedere reclamantei să precizeze care sunt actele a căror anulare o solicită, nefiind admisibilă o astfel de cerere formulată în termeni generici;

5.) pe fond, respingerea acțiunii ca neîntemeiată și menținerea ca temeinice și legale a Deciziei nr. /16.05.2016 și a Deciziei de impunere nr. F-TM /11.09.2015, pentru următoarele

În motivare, s-a arătat că prin **acțiunea** formulată în temeiul prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. / 554/2004, actualizată, înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 23.05.2016, reclamanta S.C. S.R.L. a solicitat instanței de judecată să dispună anularea Deciziei D.G.R.F.P. Timișoara nr. 1 6 emisă în procedură prealabilă, a Deciziei de impunere nr. F-TM /11.09.2015, a R.I.F. nr. F-TM /11.09.2015, a anexelor la R.I.F. și a tuturor actelor întocmite de organul de inspecție fiscală cu ocazia controlului.

1.) în principal, solicită instanței să îi pună în vedere reclamantei să își precizeze acțiunea sub aspectul cadrului procesual.

Astfel, Decizia de soluționare a contestației nr. '16.05.2016 a fost emisă de D.G.R.F.P. Timișoara, iar decizia de impunere și raportul de inspecție fiscală au fost emise de A.J.F.P. Timiș.

Or, prin acțiunea formulată reclamanta a solicitat judecarea în contradictoriu și cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, cu toate că această pârâtă nu a emis niciunul dintre actele administrativ fiscale contestate.

2.) în situația în care reclamanta nu va renunța la judecată față de A.N.A.F., solicită instanței de contencios administrativ să dispună citarea A.N.A.F. la sediul acesteia din București, str. Apolodor nr. 17, sector 5, învederează instanței de judecată că nu este îndeplinită procedura de citare cu pârâta A.N.A.F., aceasta nefiind citată la sediul din București.

Menționează că, după citarea A.N.A.F. la sediul din București și după emiterea de către A.N.A.F. a mandatului și delegației în vederea reprezentării intereselor acestei pârâte, va invoca excepția lipsei calității procesuale pasive a A.N.A.F., pe motiv ca niciunul dintre actele administrativ fiscale atacate nu a fost emis de A.N.A.F.

3.) *Referitor la petitul vizând anularea R.I.F. nr. F-TM / 11.09.2015 și a anexelor aferente*, solicită respingerea acestuia ca fiind inadmisibil deoarece raportul nu este titlu de creanță, acesta stând doar la baza emiterii deciziei de impunere.

În drept, potrivit prevederilor art. 85 alin. 1 și art. 88 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 85 Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

(1) Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

a) prin declarație fiscală, în condițiile art. 82 alin. (2) și art. 86 alin. (4);

b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri. ”

„Art. 88 Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

a) deciziile privind rambursări de taxă pe valoarea adăugată și deciziile privind restituiri

de impozite, taxe, contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat;

b) deciziile referitoare la bazele de impunere;

c) deciziile referitoare la obligațiile de plată accesorii;

d) procesele-verbale prevăzute la art. 142 alin. (6) și art. 168 alin. (2).

e) deciziile privind nemodificarea bazei de impunere. ”

Potrivit art. 109 din Codul de procedură fiscală:

“(1) Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările inspecției fiscale din punct de vedere faptic și legal.

(2) Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate. În cazul în care contribuabilul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 107 alin.(4), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la acest punct de vedere.

(3) Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:

a) deciziei de impunere, pentru diferențe de obligații fiscale aferente perioadei verificate;

b) deciziei de nemodificare a bazei de impunere, dacă nu se constată diferențe de obligații fiscale.

(4) Deciziile prevăzute la alin. (3) se comunică în termen de 30 de zile lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale."

Conform prevederilor pct. 5.4. din Ordinul A.N.A.F. nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din O.G nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată: **"Raportul de inspecție fiscală/procesul-verbal emis de organele fiscale/vamale, după caz, nu constituie titlu de creanță, acesta stand la baza emiterii actului administrativ fiscal, fapt pentru care nu poate fi contestat decât împreună cu acesta"**

Astfel, din prevederile legale invocate anterior reiese că raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii deciziei de impunere - act administrativ fiscal susceptibil de a fi contestat, raportul fiind anexa acesteia. Titlul de creanță - act administrativ fiscal susceptibil a fi contestat este numai decizia de impunere, deoarece numai aceasta creează o situație juridică nouă prin stabilirea obligațiilor fiscale în sarcina contribuabilului.

De altfel, la art. 206 alin. 2 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală se prevede expres că obiectul contestației îl pot constitui numai sumele și măsurile stabilite într-un titlu de creanță sau într-un act administrativ fiscal.

Sumele înscrise în raportul de inspecție fiscală reprezintă doar constatări ale organului de inspecție fiscală, care nu se pot concretiza în obligații de plată opozabile contribuabilului și susceptibile a fi supuse executării silite în caz de neplată în lipsa unei decizii de impunere, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut în mod expres faptul că numai decizia de impunere poate constitui titlu de creanță în materie fiscală.

Având în vedere și prevederile art. 213 alin. 5 din O.G. nr. 92/2003: **"Organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei"**, prin Decizia nr. 16.05.2016 organul de soluționare a contestațiilor din cadrul D.G.R.F.P. Timișoara nu s-a investit cu soluționarea pe fond a petitului din contestație îndreptat împotriva R.I.F. nr. F-TM /11.09.2015, drept pentru care învederează instanței că petitul nr. 3 din acțiune, astfel cum a fost formulat, apare ca fiind inadmisibil.

4.) Referitor la petitul vizând anularea: **"tuturor actelor întocmite de organele de control pe perioada inspecției fiscale"**, solicită ca instanța să îi pună în vedere reclamantei să precizeze care sunt actele a căror anulare o solicită.

Pârâta consideră că nu este admisibilă o astfel de cerere formulată în termeni generici, fiind necesară precizarea de către reclamantă a actelor pe care le contestă.

5.) Privitor la capătul de cerere vizând **anularea Deciziei nr. 1** 16.05.2016 emisă în procedură prealabilă de D.G.R.F.P. Timișoara, a Deciziei de impunere nr. F-TM /11.09.2015 și a R.I.F. nr. F-TM /11.09.2015, cerem respingerea capătului de cerere ca neîntemeiat și menținerea ca temeinice și legale a deciziei de respingere a contestației și a deciziei de impunere.

Pârâta precizează că își menține punctul de vedere exprimat în Decizia nr. 1 16.05.2016 emisă de D.G.R.F.P. Timișoara - Serviciul Soluționare Contestații 2 prin care s-a procedat la respingerea contestației împotriva Deciziei de impunere nr. F-TM /11.09.2015 pentru suma totală de lei.

Având în vedere motivele invocate de reclamantă, documentele existente la dosarul contestației și prevederile legale în vigoare, solicită instanței de judecată să rețină următoarele:

III.1.a) Cu privire la suma de lei reprezentând TVA dedusă aferentă serviciilor de intermediere conform contractului încheiat cu S.C. KFR Development S.R.L., pârâta arată că S.C. KFR Development S.R.L. este o societate cu sediul în Timișoara, înființată în iulie 2012, în prezent dizolvată conform art. 235 alin. 1 din Legea nr. 31/1990, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a Hotărârii A.G.A. nr. 1/26.10.2015, document publicat în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, nr. 6618/23.11.2015.

Între reclamantă și S.C. S.R.L. s-a încheiat la data de 24.07.2013 un contract de intermediere pentru identificarea unor potențiali parteneri pentru dezvoltarea sau ajustarea proiectului imobiliar din Obiectul contractului respectiv vizează și intermedierea relației între reclamantă și Agenția Națională pentru Locuințe, întrucât potrivit susținerilor reclamantei și întărite de adresa emisă de către Oficiul Regional pentru Locuințe Vest Timișoara din cadrul Agenției Naționale pentru Locuințe, înregistrată sub nr. 83/05.08.2015, reclamanta este proprietara unui teren în municipiul Timișoara vizat de către ANL în vederea asocierii pentru dezvoltarea unui ansamblu de locuințe colective prin Programul de Credit Ipotecar conform Legii nr. 152/1998.

Conform art. 1 din contractul menționat mai sus: *"prestația intermediarului se consideră efectuată și satisfăcătoare pentru beneficiar în momentul în care beneficiarul încheie cu unul sau mai mulți parteneri prezentați de intermediar, un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer sau orice altă formă de cooperare economică, privind valorificarea și/sau dezvoltarea proiectului, care să fie acceptată de beneficiar"*.

Iar conform art. 2 din contract: *"beneficiarul va plăti intermediarului suma de euro + TVA și suma de euro + TVA ca și onorariu de succes în momentul în care SCI SRL va încasa prima plată de la partenerul său ANL"*.

În perioada octombrie 2013 - august 2014 s-au emis către reclamantă 7 (șapte) facturi de către furnizorul S.C. I S.R.L. în sumă totală de lei, din care TVA 152.423 lei, achitată integral de către reclamanta S.C. y S.R.L., deși, începând cu data încheierii contractului (24.07.2013) și până la data efectuării controlului, nu s-a încheiat nici un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer sau orice altă formă de cooperare economică, privind valorificarea și/sau dezvoltarea proiectului imobiliar inițiat de reclamantă.

În drept, sunt incidente prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la regimul deducerilor TVA: **"Art. 145 Sfera de aplicare a dreptului de deducere"**

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;"

"Art. 134¹ Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii (1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor. (...) (7) Prestările de servicii care determină decontări sau plăți succesive, cum sunt serviciile de construcții-montaj, consultanță, cercetare, expertiză și alte servicii similare, sunt considerate efectuate la data la care sunt emise situații de lucrări, rapoarte de lucru, alte documente similare pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate sau, după caz, în funcție de prevederile contractuale, la data acceptării acestora de către beneficiari. "

"Art. 134² Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii (1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator."Așa după cum se poate observa din textele legale mai sus citate, dreptul de deducere a TVA ia naștere la momentul exigibilității taxei, care intervine la data la care are loc faptul generator. Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, care sunt considerate efectuate la data la care sunt emise situații de lucrări, rapoarte de lucru, alte documente similare pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate.

Cu toate că în art. 1 și 2 din contractul de intermediere încheiat de reclamantă cu S.C.

S.R.L. se prevede care este momentul la care se consideră a fi efectuată prestația furnizorului de servicii, precum și momentul în care se efectuează plata sumelor evidențiate în contract ca și contravaloare a serviciilor prestate, emiterea celor 7 facturi în perioada octombrie 2013 - august 2014 de către S.C. S.R.L., precum și achitarea lor

de către reclamantă, în condițiile în care nu a fost realizată niciuna din prevederile contractuale precizate în cele două articole, reprezintă o încălcare a acestor prevederi și, în același timp, o recunoaștere a nerealizării serviciilor de intermediere asumate de S.C. [redacted] S.R.L. prin contract.

În aceste condiții devin incidente prevederile art. 145 alin. 2 din Codul fiscal: "**Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile;**"

În înțelesul acestor prevederi, întrucât societatea reclamantă nu a realizat venituri și nu a încheiat nici un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer sau orice altă formă de cooperare economică, care să se concretizeze în valorificarea sau dezvoltarea proiectului imobiliar, acest proiect imobiliar aflându-se în aceeași fază incipientă ca la efectuarea controlului fiscal anterior, se poate trage concluzia că serviciile de intermediere achitate de reclamantă către S.C. [redacted] S.R.L. nu au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile, motiv pentru care reclamanta nu are dreptul să deducă TVA aferentă acestei achiziții de servicii.

Reclamanta nu a adus argumente susținute de documente prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală sau care să infirme conținutul acestora, astfel că organul de soluționare a contestației prin Decizia nr. [redacted] /16.05.2016 a respins contestația ca neîntemeiată pentru suma de [redacted] lei reprezentând TVA dedusă, aferentă serviciilor de intermediere conform contractului încheiat cu S.C. [redacted] S.R.L.

III 1.b) Cu privire la suma de [redacted] lei reprezentând TVA pentru care s-a dispus măsura ajustării TVA și pentru care a fost recunoscut dreptul de rambursare în anul 2012:

În fapt, ultima verificare s-a efectuat de către organele de control din cadrul D.G.F.P. Timiș - Structura de Administrare Fiscală - Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru perioada până la 31.01.2012, încheindu-se Raportul de inspecție fiscală nr. F-TM [redacted] /19.03.2012 și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-TM [redacted] /19.03.2015, societatea beneficiind de rambursare a TVA în sumă de [redacted] lei, aferentă unui proiect imobiliar.

Aceasta taxă a fost aferentă efectuării unor cheltuieli necesare demarării unei construcții de imobile cu destinația de locuințe și spații comerciale. La data controlului anterior, reclamanta deținea următoarele documente:

1. Planul de urbanism local, aprobat prin H.C.L. a Municipiului Timișoara nr. [redacted] /2010 -Zona de locuințe colective și funcțiuni complementare;

2. Certificatul de urbanism nr. [redacted] din 21.07.2010, emis în scopul „construire imobil locuințe colective D+P+3E+M, amenajare acces și parcaje în incintă”, conform PUZ aprobat prin H.C.L.;

3. Autorizațiile de construcție nr. 2 [redacted] /04.03.2011, nr. [redacted] 1/17.08.2011 și nr. [redacted] 1/30.08.2011 eliberate de Primăria Timișoara prin care se autorizase construirea unui ansamblu rezidențial D+P+3E+M, în suprafață de [redacted] mp, în total [redacted] de apartamente și spații comerciale la parter, racordarea la utilități și lucrările de împrejmuire și organizare șantier;

4. Comunicarea începerii lucrărilor de construcție în data de [redacted] depusă sub nr. [redacted] din 03.02.2012 la Primăria Municipiului Timișoara și sub nr.1 [redacted] la Direcția Regională în Construcții Vest (Inspectoratul Teritorial în Construcții).

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, în cuprinsul Deciziei nr. [redacted] organul de soluționare a reținut următoarele:

a) Certificatul de urbanism nr. [redacted] /21.07.2010 a avut o valabilitate de 12 luni, astfel că la data desfășurării inspecției fiscale este expirat termenul de valabilitate. S-a menționat că în procedură prealabilă nu s-au prezentat acte sau alte documente prin care să se ateste intenția reclamantei de prelungire a acestuia sau existența altui certificat, valabil în perioada 21.07.2011 și până la data soluționării contestației.

b) Autorizația de construcție nr. 1 /04.03.2011 eliberată de Primăria Timișoara are expirat termenul de valabilitate - acesta fiind de 12 luni de la data emiterii, interval de timp în care trebuiau începute lucrările de execuție autorizate, iar durata de execuție este de 36 luni, calculată de la data începerii efective a lucrărilor, anunțată în prealabil - și nu a mai fost reînnoită până în prezent.

Conform Comunicării înregistrate la Primăria Municipiului Timișoara sub nr. data începerii lucrărilor era 15.02.2012. Rezultă astfel că termenul de valabilitate al autorizației a expirat în data de 04.03.2012, fiind depășită și durata de execuție, care avea termen de finalizare 15.03.2015. S-a menționat că în procedură de soluționare reclamanta nu a prezentat acte sau alte documente prin care să ateste intenția de prelungire a acesteia, valabilă în perioada 2012 și până la data soluționării contestației.

De asemenea, în susținerea contestației societatea nu a prezentat documente din care să rezulte intenția de a concretiza cheltuielile în sumă de 326.935 lei aferente proiectului imobiliar ale cărui lucrări nu au fost demarate, respectiv nu a prezentat dovezi obiective că intenționează să desfășoare în viitor o activitate economică care dă naștere la operațiuni taxabile.

Reclamanta a susținut că: *"nu s-au întreprins operațiuni în alte scopuri decât în folosul operațiunilor taxabile"* și că *"trebuie să se țină cont și de faptul că sistarea proiectului imobiliar a fost generată de lipsa de lichidități care s-a datorat unor factori externi - criza imobiliară care se menține la nivelul societăților de profil datorată vânzărilor la un nivel scăzut al bunurilor imobiliare și lipsei de investitori în domeniu."*

În ceea ce privește TVA în sumă de lei rambursată în urma controlului anterior, în mod eronat reclamanta a susținut că în cauză *"devin aplicabile prevederile art. 105 din Codul de procedură fiscală coroborate cu prevederile art. 105¹ din Codul de procedură fiscală referitoare la reverificare."* în acest sens, reclamanta a solicitat anularea actelor administrativ fiscale atacate, întrucât *"în prezenta speță nu a fost îndeplinită procedură de comunicare a deciziei de reverificare a taxei pe valoarea adăugată pentru perioada care a făcut obiectul inspecției fiscale pentru care s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr. F-TM /19.03.2012."*

Pârâta precizează că art. 105 și 105¹ din Codul de procedură fiscală fac referire la regulile privind inspecția fiscală și respectiv reverificarea, situație care nu se regăsește în cauza de față, întrucât ajustarea TVA rambursată în urma unui control anterior nu face neapărat obiectul unei reverificări fiscale. În acest sens, art. 105¹ din Codul de procedură fiscală precizează clar în ce situații are loc o reverificare a unei perioade verificate anterior:

"Art. 105¹ Reguli privind reverificarea

(1) Prin excepție de la prevederile art. 105 alin. (3), conducătorul inspecției fiscale poate decide reverificarea unei anumite perioade.

(2) Prin reverificare se înțelege inspecția fiscală efectuată ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor, care influențează rezultatele acestora.

(3) Prin date suplimentare se înțelege informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor controale încrucișate, inopinate ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice ori obținute în orice mod de organele de inspecție, de natură să modifice rezultatele inspecției fiscale anterioare.

(4) La începerea acțiunii de reverificare, organul de inspecție fiscală este obligat să comunice contribuabilului decizia de reverificare, care poate fi contestată în condițiile prezentului cod. Dispozițiile referitoare la conținutul și comunicarea avizului de inspecție sunt aplicabile în mod corespunzător și deciziei de reverificare."

Or, în speța de față nu este vorba de efectuarea unei inspecții fiscale ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor, în sensul unor informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor controale

încrucișate, inopinate ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice. Mai mult, organele de inspecție fiscală au respectat prevederile pct. 102.1 din Normele metodologice de aplicare a Codului de procedură fiscală, date în aplicarea art. 105 din Codul de procedură fiscală: **"La examinarea stării de fapt fiscale pentru stabilirea bazei de impunere, organul fiscal competent va avea în vedere toate documentele justificative și evidențele financiar-contabile și fiscale care constituie mijloace de probă și sunt relevante pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor fiscale."**

Având în vedere starea de fapt existentă, în sensul că lucrările proiectului imobiliar nu au fost începute, autorizațiile de construcție și certificatele emise de Primăria Timișoara fiind expirate, nefiind încheiat până în prezent nici un contract în vederea valorificării sau dezvoltării proiectului imobiliar, devin aplicabile prevederile art. 148 alin. 1 lit. a) și lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și cele ale pct. 53 alin. 2 din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare:

"Art. 148 Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii și bunuri, altele decât bunurile de capital

(1) În condițiile în care regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine nu se aplică, deducerea inițială se ajustează în următoarele cazuri:

a) deducerea este mai mare sau mai mică decât cea pe care persoana impozabilă avea dreptul să o opereze;(...)

c) persoana impozabilă își pierde dreptul de deducere a taxei pentru bunurile mobile nelivrate și serviciile neutilizate în cazul unor evenimente precum modificări legislative, modificări ale obiectului de activitate, alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și, ulterior, alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere, bunuri lipsă din gestiune. " /

"53.(2) În baza art. 148 alin. 1 lit. a) și c) din Codul fiscal, persoana impozabilă trebuie să ajusteze, la data modificării intervenite, taxa deductibilă aferentă bunurilor de natura stocurilor, serviciilor neutilizate, activelor corporale fixe în curs de execuție, activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, în situația în care persoana impozabilă pierde dreptul de deducere a taxei. Ajustarea reprezintă în această situație anularea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată deduse inițial și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea.

Astfel, aplicând prevederile legale mai sus citate și nu pe cele invocate în mod eronat de reclamantă, în cauză neefectuându-se o reverificare a perioadei precedente, în mod legal organele de inspecție fiscală au ajustat TVA în sumă de lei.

Pe cale de consecință, pentru suma de lei reprezentând TVA aferentă cheltuielilor efectuate pentru proiectul imobiliar ale cărui lucrări nu au fost demarate și pentru care s-a acordat drept de deducere la controlul anterior, prin Decizia nr. /16.05.2016 contestația formulată în procedură prealabilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

III.1.c) Cu privire la restul sumelor pentru care organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru a beneficia de rambursare:

În fapt, organele de inspecție fiscală au consemnat că, potrivit datelor din evidența contabilă, reclamanta a înregistrat TVA colectată în perioada 01.02.2012 - 30.04.2015 în sumă de 3.726 lei.

Conform deconturilor TVA depuse la organul fiscal teritorial în perioada verificată, societatea reclamantă a înregistrat TVA colectată în sumă de lei. Diferența de raportare se datorează faptului că în luna aprilie 2015 societatea a declarat prin Declarația 300, TVA colectată

stornată mai mare cu suma de lei decât TVA colectată stornată înregistrată în evidența contabilă.

În aceste condiții, în timpul controlului s-a stabilit o diferență de **TVA colectată în sumă de lei.**

În legătură cu suma de lei reprezentând TVA pentru care nu s-a acordat drept de deducere, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

- reclamanta a înregistrat TVA în sumă de lei din bonul fiscal nr. 21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing S.R.L. în valoare totală de lei reprezentând rovinietă C.N.A.D.N.R. pentru un autoturism ce nu aparține și nici nu este dat în folosința S.C. F

SRL în baza vreunui contract.

- în luna februarie 2015, reclamanta a dedus TVA în sumă de lei aferentă achiziției de combustibil auto (motorină) de pe bonul fiscal nr. 1 /21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing S.R.L., neavând înscris numărul de înmatriculare al autoturismului pentru care s-a efectuat achiziția și codul de înregistrare în scopuri de TVA al S.C S.R.L.;

- reclamanta a dedus TVA în sumă de lei din factura nr. 2 30.01.2015 emisă de S.C. S.R.L. București reprezentând cazare pentru administrator al S.C. Italy S.R.L. Factura este emisă pe numele persoanei fizice (F și nu pe al S.C. S.R.L.;

- reclamanta a înregistrat TVA în sumă de lei de două ori în evidența contabilă, din factura emisă de Vodafone România SA nr. /27.06.2012 în valoare totală de lei, respectiv în luna iunie 2012 și în luna decembrie 2012. Prin această înregistrare eronată, agentul economic verificat a dedus TVA nejustificat în sumă de lei.

Reclamanta a susținut că îndeplinește condițiile legale pentru a beneficia de rambursare, fiind respectate prevederile legale în materie, fiind vorba despre achiziții în folosul operațiunilor societății, așa cum sunt ele stipulate de art. 145 și urm. din Codul fiscal. TVA dedusă este aferentă unei achiziții, fiind aferentă unor servicii prestate reclamantei de către o altă entitate juridică, servicii care au fost utilizate în scopul realizării unor operațiuni taxabile. Astfel, reclamanta deține pentru întreaga sumă în discuție facturi care cuprind toate informațiile prevăzute la art. 155 din Codul fiscal. Reclamanta a afirmat că organul de control nu a luat în considerare documentele pe care le-a pus la dispoziție, respectiv contractul încheiat cu furnizorul de servicii și anexele la facturile susmenționate în care se detaliază serviciile prestate și orele facturate, anexate. Reclamanta a invocat și prevederile dreptului comunitar, respectiv Directiva 2006/112/CE, subliniind că a prezentat facturile solicitate expres în lege. Astfel, a susținut că sunt îndeplinite toate condițiile pentru deductibilitatea TVA, cum sunt ele stipulate de prevederile interne și comunitare, neavând obligația de a depune alte documente justificative.

Față de cele invocate de reclamantă, pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara învederează instanței următoarele:

- în ceea ce privește suma de lei reprezentând diferența de TVA colectată nedeclarată de reclamantă, precizează că decontul TVA sau Declarația 300 se verifică împreună cu jurnalele de cumpărări, de vânzări și cu balanța de verificare. Astfel, pentru perioada supusă controlului, rândul 1 la 17 se verifică împreună cu jurnalul de vânzări, rândul 18 la 32 se verifică împreună cu jurnalul de cumpărări, iar rândul 33 la 42 cu balanța de verificare.

În acest sens, sunt aplicabile prevederile Ordinelor A.N.A.F. nr. 1790/2012 și nr. 3665/2011 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului (300) "Decont de taxă pe valoarea adăugată", precum și ale O.M.F.P. nr. 491/2014, acte normative care în Anexa 2 „Instrucțiuni pentru completarea formularului (300) Decont de taxă pe valoarea adăugată” stabilesc modul de completare a decontului de TVA și sursele de unde provin informațiile.

Din economia acestor texte legale se desprinde concluzia că toate datele și informațiile din decontul TVA sunt preluate din evidența contabilă și jurnalele de vânzări și cumpărări, fie

informatic, în funcție de programul de contabilitate al entității, fie manual. Astfel, situațiile în care nu există corelații între aceste date sunt cazuri particulare și trebuie justificate cu documente și cu explicații de către contribuabili.

Însă reclamanta nu a adus argumente referitoare la acest aspect, motiv pentru care contestația a fost respinsă ca neîntemeiată cu privire la această sumă.

- în ceea ce privește TVA fără drept de deducere în sumă de lei, deși reclamanta a susținut că deține facturi completate conform prevederilor art. 155 din Codul fiscal, că TVA dedusă este aferentă serviciilor care au fost utilizate în scopul realizării unor operațiuni taxabile, precizează că simpla deținere a unei facturi, care îndeplinește condițiile de formă prevăzute de Codul fiscal, nu este suficientă pentru a putea beneficia de dreptul de deducere a TVA, întrucât doar prin conținutul ei aceasta nu poate fi considerată un document justificativ. Mai mult, în lipsa justificării concrete a conținutului economic al documentelor de pe care s-a dedus TVA, pârâta consideră că operațiunile nu sunt destinate utilizării în folosul de operațiuni taxabile.

În drept, sunt aplicabile următoarele prevederi legale:

Art. 145 alin. 2 din Codul fiscal: "*Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: ajoperațiuni taxabile;*"

Art. 6 din Legea nr. 82/1991 a contabilității, republicată:

"(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz. "

Pct. 2 din Anexa 1 la O.M.E.F. nr. 3.512/2008 privind documentele financiar-contabile:

„2. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale:

- *denumirea documentului;*
- *denumirea/numele și prenumele și, după caz, sediul/adresa persoanei juridice/fizice care întocmește documentul;*
- *numărul documentului și data întocmirii acestuia;*
- *menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economico-financiare (când este cazul);*
- *conținutul operațiunii economico-financiareși, atunci când este necesar, temeiul legal al efectuării acesteia;*
- *datele cantitative și valorice aferente operațiunii economico-financiare efectuate, după*

caz;

- numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care răspund de efectuarea operațiunii economico-financiare, ale persoanelor cu atribuții de control financiar preventiv și ale persoanelor în drept să aprobe operațiunile respective, după caz;

- alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate

Documentele care stau la baza înregistrărilor în contabilitate pot dobândi calitate de document justificativ numai în condițiile în care furnizează toate informațiile prevăzute de normele legale în vigoare"

Din economia textelor de mai sus se reține că orice operațiune economico-financiară, în momentul efectuării ei se consemnează într-un document care trebuie să cuprindă anumite elemente pentru a putea fi considerat, din punct de vedere legal, document justificativ.

Or, în situația în care documentul fie nu este emis pe numele reclamantei (factura nr. /30.01.2015 emisă de S.C. S.R.L. București pe numele persoanei fizice - administratorul societății reclamante, reprezentând cazare), fie reprezintă consumuri pentru mijloace de transport care nu sunt în proprietatea sau în folosința reclamantei (bonul fiscal nr. /21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing S.R.L. reprezentând rovinietă C.N.A.D.N.R.), fie nu sunt completate conform normelor legale mai sus citate, acestea nu pot dobândi calitatea de document justificativ pe baza căruia să poată fi dedusă TVA.

Pe cale de consecință, întrucât susținerile reclamantei nu sunt de natură a infirma constatările din actele administrativ fiscale contestate, pentru acest capăt de cerere contestația a fost respinsă ca neîntemeiată prin Decizia nr. /16.05.2016.

III.1.d) în ceea ce privește accesoriile în sumă de lei, aferente TVA, sunt aplicabile prevederile O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală:

"Art. 119 Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

Art. 120 Dobânzi

(1) Dobânzile reprezintă echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale ca urmare a neachitării de către debitor a obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

Art. 120¹) Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2) - (6) sunt aplicabile în mod corespunzător. "

Având în vedere principiul de drept potrivit căruia "accesoriul urmează principalul" și luând în considerare că reclamanta nu a adus niciun argument în ceea ce privește modul de calcul al acestora, pentru acest capăt de cerere contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele arătate, în mod corect prin Decizia nr. 1495/211/16.05.2016 s-a dispus respingerea contestației formulate în procedură prealabilă.

Prin urmare, pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara solicită instanței de contencios administrativ **să admită excepțiile invocate de pârâtă pe calea întâmpinării și să respingă acțiunea, cu consecința menținerii ca temeinice și legale a Deciziei D.G.R.F.P. Timișoara nr. /16.05.2016 și a Deciziei de impunere nr. F-TM /11.09.2015 emisă de A.J.F.P. Timiș.**

Pârâta solicită aplicarea dispozițiilor art. 223 din Codul de procedură civilă privind judecarea în lipsă.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei la 22 iulie 2016, pârâta ANAF, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș a solicitat admiterea excepției privind inadmisibilitatea capătului 3 de cerere privind anularea Raportului de inspecție fiscală nr. F-TM /11.09.2016 și a anexelor aferente precum și a tuturor actelor întocmite de organele de control pe perioada inspecției fiscale și inclusiv față de Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 și respingerea ca inadmisibilă a acestor cereri, respingerea ca fiind tardiv formulată a precizării de acțiune la al 2-lea termen de judecată, în condițiile în care modificarea și/sau completarea acțiunii se poate formula în termen de 10 zile de la formularea și depunerea acțiunii, respingerea ca vădit neîntemeiată și nelegală a întregii acțiuni în contencios administrativ așa cum a fost precizată de către reclamanta SC SRL, menținerea ca temeinice și legale a actelor administrativ fiscale constând în: Decizia nr. /16.05.2016, emisă de